

- Thế thì kỳ thiệt! Sư muội không đánh nổi bọn họ mà bọn họ lại sợ tiểu sư muội... là nghĩa làm sao?

Gã người cao nói xen vào:

- Lão Lục đừng nói lời thôi nũa! Hãy nghe Nhị sư ca nói đã.

Lục đại hữu thấy gã người cao tức tam sư ca liền sinh lòng úy kỵ, dĩ nhiên không dám nói nũa. Gã còn không dám vô cớ bật lên tiếng cười nũa.

© HQD

HỒI THỨ MƯỜI SÁU PHÁI THANH THÀNH LUYỆN KIẾM ĐÊM NGÀY

Lục Đại Hữu nói:

- Lão họ Dư thật là giáo quyệt. Lão viết thư xin lỗi mà thực ra đưa cáo trạng đến sư phụ, khiến cho đại sư ca phải phạt quỳ công lớn bảy ngày, bảy đêm. Các sư huynh đệ phải năn nỉ hoài sư phụ mới tha y.

Thiếu nữ nói xen vào:

- Tha gì mà tha? Đại sư ca chẳng bị phạt trọng ba mươi côn là gì?

Lục Đại Hữu nói:

- Ta cũng phải phạt theo gót đại sư ca mười côn. Chà chà! Nhưng mà được thấy hai thằng lỏi Hưu Nhân Anh và Hồng Nhân Hùng bị đá lăn xuống lầu, bộ dạng hoảng hốt thì có bị mười côn cũng đáng. Ha ha!...

Gã người cao nói:

- Coi chừng ngươi chưa có lòng biến cải tính nết chút nào. Mười côn đó kể như là uống.

Lục Đại Hữu nói:

- Tiểu đệ hối cải thế nào? Đại sư ca đã muốn đá người xuống lầu thì tiểu đệ làm gì có đủ bản lãnh để ngăn trở y?

Gã người cao lại nói:

- Nhưng giả tỷ ngươi đứng bên khuyển đại sư ca mấy câu có phải hay hơn không? Sư phụ nói thiệt chẳng sai: "Lục hưu nhi chẳng khi nào khuyển giải ai, gã chỉ lửa cháy đổ dầu thêm thì có. Đập cho gã mười côn!".

Mọi người nghe nói đều cười ồ.

Lục Đại Hữu nói:

- Lần này sư phụ phạt tiểu đệ thật oan uổng. Tam sư ca thử nghĩ coi: "Đại sư ca phóng cước mau lẹ biết là chừng nào? Hai vị "đại anh hùng" đó từ hai bên sấn sổ đi tới, đại sư ca vẫn cầm bát rượu lên nốc ừng ực. Tiểu đệ đã nhắc y phải cẩn thận. Bỗng

nghe hai tiếng "bốp bốp", tiếp theo hai tiếng "uỳnh", thì ra hai vị "đại anh hùng" đã bị đá từ trên lầu lặn xuống ục xuống. Tiểu đệ định nhìn theo cho kỹ để học tuyệt chiêu "Báo vĩ cước" của đại sư ca. Nhưng tiểu đệ nhìn còn không kịp thì còn nói chi đến chuyện học đòi? Lửa cháy đổ dầu thêm thì không có đâu.

Gã người cao lại hỏi:

- Lục hầu nhi! Lúc đại ca hô "Cầu, hùng, dã, trư, Thanh Thành tứ thú, người có hô theo không? Hãy nói thực cho ta nghe!

Lục Đại Hữu cười hì hì đáp:

- Đại sư ca đã hô như vậy thì có lý đâu bọn sư đệ không phụ họa để trợ oai phong? Chẳng lẽ tiểu đệ lại đi về hòa với bọn Thanh Thành thóa mạ đại sư ca ư?

Gã người cao cười nói:

- Thế thì sư phụ chẳng phạt oan người chút nào.

Lão già nói:

- Lời nói của sư phụ giáo huấn đại sư ca thực đáng để cho mọi người ghi nhớ trong lòng. Sư phụ đã nói: "Những người học võ trên chốn giang hồ thật lắm ngoại hiệu mà ngoại hiệu nào cũng quá đáng. Nào là "Oai chấn Thiên Nam", nào là "Truy phong hiệp", nào là "Thủy thượng phi"... thì làm sao người can thiệp được lắm thế? Người ta muốn xưng "anh hùng hào kiệt" thì mặc người ta, người cũng cứ thế mà gọi. Nếu hành vi của họ quả theo đường lối của anh hùng hào kiệt thì chúng ta bội phục và giao kết với họ còn chưa được, sao lại đem lòng thù ghét? Nếu họ không đáng là anh hùng hào kiệt thì võ lâm sẽ có công luận. Vậy chúng ta để tâm làm chi?"

Mọi người nghe nhị sư huynh nói đều gật đầu khen phải.

Lão già tùm tùm cười nói:

- Việc đại sư ca đá Hầu Nhân Anh và Hồng Nhân Hùng xuống lầu là một điều nhục nhã vô cùng cho phái Thanh Thành. Dĩ nhiên nên bí kín, cả đệ tử bản phái cũng ít người biết. Sư phụ đã ân cần dặn bảo chúng ta không được tiết lộ để gây nên mối bất hòa giữa hai phái. Vậy từ này trở đi chúng ta đừng bàn tán lại vụ đó nữa để đề phòng có người nghe biết mà đồn đại ra ngoài.

Lục Đại Hữu nói:

- Tiểu đệ coi võ công của phái Thanh Thành chẳng qua chỉ có hư danh, dù đắc tội với bọn họ cũng chẳng làm quái gì....

Gã chưa dứt lời thì lão già đã quát lên:

- Lục sư đệ! Người đừng ăn nói càn rỡ nữa. Phải liệu hồn không thì ta về bẩm sư phụ phạt người mười côn đó. Người đã hiểu chưa? Đại sư ca sử chiêu "Báo vĩ cước" đá được người xuống lầu, một là vì y nhân lúc họ không kịp phòng bị, hai nữa y là một nhân vật siêu quần xuất chúng, người khác không thể bì kịp. Liệu người có đủ bản lãnh đá người xuống lầu được không?

Lục Đại Hữu lè lưỡi xua tay đáp:

- Nhị sư ca đừng đem tiểu đệ ra so với đại sư ca.

Lão già vẻ mặt nghiêm trọng nói:

- Dư quán chủ chương môn phái Thanh Thành đúng là một bậc kỳ tài, quái kiệt trong võ lâm hiện nay. Ai dám coi thường lão thì người đó đến vận xui rồi.

Lão quay lại hỏi thiếu nữ:

- Tiểu sư muội! Người đã gặp Dư quán chủ rồi ư? Người thấy lão thế nào?

Thiếu nữ ấp úng đáp:

- Dư quán chủ ư?... tiểu muội thấy lão thật đáng sợ. Từ đây tiểu muội... không muốn gặp lão nữa.

Giọng nói cô run run như người chưa hết sợ.

Lục Đại Hữu nói:

- Lão Dư quán chủ đó có điều chi đáng sợ? Tướng mạo lão hung dữ khiến cho tiểu sư muội của chúng ta phải bỏ vía chăng?

Thiếu nữ tựa hồ cảm thấy sợ run. Người cô co lại nhưng không nói gì.

Lão già nói:

- Đại sư ca chưa tới đây, hiện không có việc gì. Để ta nói đầu đuôi cho các vị hiểu nhân quả vụ này, để rồi đây có gặp người phái Thanh Thành sẽ biết đường đối phó. Một hôm sư phụ nhận được thư của Dư quán chủ liền nổi giận đùng đùng. Người trách phạt đại sư ca cùng lục sư đệ một cách gắt gao. Hôm sau người viết một phong thư, sai ta đến núi Thanh Thành...

- Té ra hôm ấy nhị sư ca lật đật xuống núi là để đi Thanh Thành phải không?

Lão già đáp:

- Đúng thế! Hôm ấy sư phụ còn dặt ta không được nói với các vị huynh đệ để khỏi sinh chuyện rắc rối.

Lục Đại Hữu hỏi:

- Làm sao có rắc rối được? Chẳng qua là sư phụ muốn làm việc cho thật mật mà thôi.

Gã tam sư huynh nói:

- Người còn biết cóc gì nữa. Giả tử nhị sư ca mà cho người hay thì nhất định người đi hốt lẻo với đại sư ca. Tuy đại sư ca không dám trái lệnh sư phụ, nhưng y sẽ nghĩ cách làm những chuyện cổ quái để quấy phái Thanh Thành thì nhất định là có thể xảy ra.

Lão già nói:

- Tam sư đệ nói rất đúng. Đại sư ca rất nhiều bạn hữu giang hồ. Y định làm chuyện gì, chưa chắc tự mình đã chịu ra tay. Sư phụ bảo ta rằng: Trong thư đều là những điều xin lỗi Dư quán chủ. Hai tên liệt đồ quấy phá người rất lấy làm tức giận, muốn đuổi ra khỏi môn trường. Nhưng e rằng làm như vậy thì trên chốn giang hồ người ta đều cho là giữa hai phái nhân việc này phát sinh chuyện xích mích. Như thế không đẹp. Hiện đã đem hai tên đồ đệ ngoan cố...

Lão nói tới đây đưa mắt nhìn Lục Đại Hữu.

Lục Đại Hữu về mặt giận dữ hỏi:

- Tiểu đệ cũng là tên đồ đệ ngoan cố ư?

Thiếu nữ nói xen vào:

- Sư phụ đưa lục sư ca lên ngang hàng với đại sư ca mà sư ca lấy làm nhục lắm ư?

Lục Đại Hữu nghe cô nói vậy thích quá reo lên:

- Đúng đúng ! Lấy rượu mau! lấy rượu mau!

Nhưng quán trà chỉ bán trà chứ không bán rượu. Chủ tiệm vội chạy ra nói:

- Thưa lão gia! Tủi điểm chỉ có những trà Thủy Tiên, Thọ mi, Long tinh, Kỳ môn, Thiết quan âm chứ không bán rượu.

Lục Đại Hữu liền nói:

- Thưa lão gia! Quý điểm mà không bán rượu thì tại hạ uống trà chứ không uống rượu cũng được. Thưa lão gia....

Chủ quán nói:

- Dạ dạ! Thưa lão gia...

Rồi rót nước sôi vào những bình trà.

Lão già lại kể tiếp:

- Trong thơ sư phụ còn nói: Hiện nay đã đem hai tên ngoan đồ đánh đòn rất nặng. Đáng lý bất chúng phải thân hành lên núi Thanh Thành xin chịu tội, nhưng vì hai tên ngoan đồ sau khi bị đòn, thương thế cực kỳ trầm trọng. Không lẽ bước được nên phái nhị đệ tử là Lao Đức Nặc sang lãnh trách nhiệm. Vụ này xảy ra hoàn toàn là lỗi ở hai tên ngoan đồ tệ phái. Mong rằng Dư quán chủ nghĩ đến sự giao hảo của hai nhà từ trước tới đây bỏ việc này đi đừng để tâm nữa. Ngày sau tại hạ sẽ thân hành sang tạ ơn.

Lâm Bình Chi nghe lão già Lao Đức Nặc thuật nội dung lời thơ liền nghĩ bụng:

- Phái Hoa Sơn các người cùng phái Thanh Thành quả nhiên có mối giao hảo sâu xa. Chẳng trách cô gái xấu xa kia không chịu vì cha con mình mà đắc tội với bọn họ.

Bỗng nghe Lao Đức Nặc nói tiếp:

- Ta đến phái Thanh Thành rồi, gã Hầu Nhân Anh không nói gì nhưng Hồng Nhân Hùng thì trong lòng vẫn còn căm tức. mấy lần gã buông lời mạt sát, còn muốn động thủ với ta nữa...

Lục Đại Hữu ngắt lời:

- Mẹ kiếp! nhị sư ca! Động thủ thì động thủ chớ sợ cóc gì? Bọn thằng lỏi Hồng địch nổi nhị sư ca được chăng?

Lao Đức Nặc đáp:

- Sư phụ phái ta lên núi Thanh Thành tạ lỗi là để khỏi gây chuyện thị phi. Hồi đó ta phải nhẫn nại ở lại núi Thanh Thành sáu ngày. Đến ngày thứ bảy mới được Dư quán chủ tiếp kiến.

Lục Đại Hữu nói:

- Hừ! Thằng cha làm phách dữ! Nhị sư ca! Trong sáu ngày sáu đêm đó chắc nhị sư ca bực mình lắm.

Lao Đức Nặc nói:

- Bọn đệ tử phái Thanh Thành ra điều lạnh nhạt chê bai, dĩ nhiên là mình khó chịu. Nhưng ta nghĩ bụng: Sở dĩ sư phụ phái ta đi việc này chẳng phải vì võ công ta có chỗ hơn người mà vì ta lớn tuổi, ần ần, chịu đựng được hơn các vị sư đệ. Ta càng nhẫn nại bao nhiêu thì sứ mạng có thể hoàn thành tốt đẹp bấy nhiêu. Dư quán chủ gặp ta rồi không nói gì cả, chỉ an ủi mấy câu. Tối hôm ấy trong chùa đặt tiệc mời ta uống rượu. Hôm sau Dư quán chủ thân hành tiễn chân ta ra cửa chùa, chẳng có vẻ chi là hách dịch cả. Bọn đệ tử bên đó không ngờ lưu ta lại chùa Tùng Phong trên núi Thanh Thành sáu ngày cũng chẳng ích gì cho bọn chúng.

Lao Đức Nặc lại nói:

- Ta ở trong chùa Tùng Phong chưa được tiếp kiến Dư quán chủ, trong lòng rất là buồn bực. Đến ngày thứ ba, sáng dậy ta đi tản bộ đồng thời ngắm ngẫm luyện công điều tức. Bất giác ta thử bước đến bên luyện võ đường ở phía sau chùa thì thấy phái Thanh Thành có mấy chục tên đệ tử đang tập luyện chiêu thức. Theo lẽ luật võ lâm, mình là người ngoài đứng coi môn phái khác luyện công là một điều rất kỵ. Ta không dám đứng lâu, liền lui thủ về phòng. Nhưng trong giây lát vừa rồi ta sinh lòng nghi hoặc. Vì mấy chục tên đệ tử phái Thanh Thành hết thảy đều sử kiếm. Chỉ thoáng qua đã biết họ đang luyện một thứ kiếm giống nhau, và những người luyện toàn là hạng mới học, họ ra chiêu thức rất cứng cỏi, còn đó là chiêu kiếm gì thì trong lúc hoảng hốt ta nhìn chưa được rõ.

Lão ngừng lại một chút rồi nói tiếp:

- Ta về phòng mà trong lòng rất đổi nghi ngờ, không sao ngủ được. Nguyên Thanh Thành là một phái nổi tiếng từ lâu. Số đông đệ tử đã theo học một vài chục năm. Mặt khác các đệ tử nhập môn có kẻ trước người sau, mà sao cùng một lúc lại có mấy chục người đồng thời vỡ lòng học kiếm pháp? Hơn nữa trong mấy chục người đó lại có cả Thanh Thành tứ tú là Hưu Nhân Anh, Hồng Nhân Hùng, Vu Nhân Hào và La Nhân Kiệt. Các vị sư đệ thử nghĩ xem tình trạng này là thế nào đây?

Gã cầm bàn tính nói:

- Theo ý kiến của tiểu đệ thì hoặc giả đó là họ mới kiếm được một bí lục về kiếm pháp, hoặc Dư quán chủ mới sáng chế ra một loại kiếm pháp nào đó, rồi đem ra truyền dạy cho bọn đệ tử.

Lao Đức Nặc nói:

- Lúc đó ta cũng tưởng thế, nhưng nghĩ kỹ lại thì không phải. Nguyên Dư quán chủ là một tay lão luyện về kiếm pháp. Nếu y sáng chế ra được kiếm chiêu nào mới mẻ thì chiêu thức đó há phải tâm thường? Trường hợp mà họ lấy được bí lục về kiếm pháp thì nhất định phải là kiếm pháp rất cao, nếu không thế thì họ để mắt làm chi. Chẳng lẽ họ lại cho đệ tử tập luyện một thứ kiếm pháp kém cỏi để làm hại đến kiếm pháp của bản phái. Nếu là chiêu số cao minh thì hạng đệ tử thông thường lĩnh hội thế nào được. Trong trường hợp này nhiều lắm là họ lựa ba bốn tên đệ tử võ công cao nhất

để truyền thụ hoặc chỉ điểm. Có lý đâu lại kêu đến hơn bốn chục người để truyền thụ cùng một lúc? Đây khác nào một vị võ sư mở trường dạy quyền để kiếm tiền, há phải là hành vi của vị đại tôn sư một danh môn chính phái?

Lao Đức Nặc kể đến đây ngừng lại, lão thấy không ai có ý kiến gì, liền kể tiếp:

- Đến sáng sớm hôm sau, ta lại từ phía trước chùa đi ra ngã sau và lướt qua bên trường luyện võ. Ta lại thấy bọn họ đang luyện kiếm như hôm trước ta lật đặt vừa đi vừa ngó nhớ được hai chiêu định đưa về thỉnh giáo sư phụ. Nên nhớ rằng lúc đó ta vẫn chưa được tiếp kiến Dư quán chủ, ta không khỏi có thành kiến nghi ngờ phái Thanh Thành coi phái Hoa Sơn là cừu địch. Bọn họ luyện kiếm pháp mới có khi để đối phó với phái ta cũng chưa biết chừng. Thế rồi ta chẳng thể không đề phòng...

Hán tử người cao lớn bỗng lên tiếng:

- Nhị sư ca! Hay là bọn họ luyện một thứ kiếm trận nào đó?

Lao Đức Nặc đáp:

- Rất có thể như vậy. Nhưng lúc đó ta thấy bọn họ từng đôi một chiết giải chiêu thức nào công nào thủ. Rõ ràng họ sử chiêu thức chứ không giống người luyện kiếm trận. Đến ngày thứ ba, sáng sớm dậy ta lại đi tản bộ qua trường diễn võ. Nhưng hôm nay trong trường lại không có một người nào. Ta ngờ rằng họ cố ý tránh mình nên mới nghỉ kỵ trong lòng càng trầm trọng hơn. Ta vẫn thả bước tới gần để ý dòm ngó xem có thấy điều bí ẩn gì chăng? Ta đồ chừng bọn họ quả nhiên rèn luyện một thứ kiếm pháp rất lợi hại để đối phó với ta. Nếu không thì việc gì họ phải e dè mình?

Lao Đức Nặc trầm ngâm một lúc rồi kể tiếp:

- Tối hôm ấy ta nằm trên giường nghĩ lui nghĩ tới không sao nhắm mắt được. Bỗng nghe văng vẳng có tiếng binh khí chạm nhau từ đường xa vọng lại. Ta giật mình kinh hãi tự hỏi: "Chẳng lẽ trong chùa có cường địch đến tập kích?". Ta nghĩ ngay đến có lẽ là đại sư ca vì bị sư phụ trách phạt rồi đem lòng căm phẫn, xông đến đánh chùa Tùng Phong. Nếu vậy thì thật là nguy vì y chỉ có một người làm sao địch lại số đông. Ta không biết làm thế nào để ra viện trợ. Lần này ta lên núi Thanh Thành không mang theo khí giới. Trong lúc thăng thốt chẳng lấy đâu ra được trường kiếm, ta đành ra tay không...

Lục Đại Hữu đột nhiên cất tiếng khen:

- Nhị sư ca! Nhị sư ca thật là đờm lược hơn người. Tiểu đệ thiết không dám ra tay không để đánh nhau với Dư Thượng Hải, quán chủ chùa Tùng Phong, chương môn phái Thanh Thành.

Lao Đức Nặc tức mình nói:

- Lục hâu nhi! Người muốn nói tâm bậy gì đó? Ta có nói đem tay không ra đánh nhau với Dư quán chủ đâu? Có điều ta lo cho đại sư ca sẽ gặp bước hiểm nghèo. Minh biết rõ là nguy nan nhưng cũng phải đem thân ra chứ? Chẳng lẽ lại nằm chúi trong chăn để làm con rùa đen hay sao?

Bọn sư đệ nghe Lao Đức Nặc nói vậy đều cười ồ.

Lục Đại Hữu nhăn mặt làm trò ngáo ộp nói:

- Tiểu đệ tán dương nhị sư ca mà nhị sư ca cũng nổi đóa ư?